

הרבי החזיר פניו לאחור וחיך אליי חיוך מאיר ואמיתי, תוך שהוא מאחל לי 'גוט יום טוב!'. זה היה רגע עוצמתי ששילב אושר עצום ופחד גדול.

מאוניברסיטת בוסטון למכללת בית רבקה

זה היה עוד בוקר חורפי לחוץ בזמן ועמוס במחשבות ותהיות על החיים. אילנה, סטודנטית ישראלית מצטיינת בת 28 שהגיעה לבוסטון כדי לעבוד על הדוקטורט שלה בפסיכולוגיה, עשתה את דרכה ברכבת התחתית לכיוון אוניברסיטת ביייו (בוסטון יוניברסיטי). אנשים עלו וירדו בתחנות, עלעלו בעיתון, קראו ספר, זמזמו לעצמם מנגינה או סתם כך בהו בסובבים אותם. התצרף האנושי הזה התמוזג יפה בהרהורים שהרבו להעסיק את אילנה באותה עת, הרהורים על מהות החיים ותכליתם. מי אני, מה זה אומר להיות יהודי וישראלי, ועוד מיני שאלות ותהיות שכאלה. פתאום, כמו משום מקום, צץ מולה אדם בעל חזות יהודית חרדית, בשנות הארבעים לחייו. כבר חצי שנה היא גרה ולומדת בעיר ועדיין לא נתקלה בדמות מהסוג הזה. חריגותו של היהודי המזוקן, עם המגבעת, החליפה והציציות המשתלשלות, בלטה מאוד בקרון העמוס ובאופן כללי בנוף האנושי הבוסטוני. התדהמה שאחזה בה ביחד עם המחשבות

קשה לשים במדויק את האצבע על נקודת המפנה הדרמטית בחייה של ד"ר אילנה ישראל, פסיכולוגית קלינית וחינוכית מומחית, וחברת סגל ותיקה במכללת בית רבקה בכפר חב"ד. האט היו אלה דבריו המתנשאים של הכומר שלמד לצידה באוניברסיטה, אולי המפגש המפתיע עם החב"דניק בקרון הרכבת בלב בוסטון הסואנת או שמא חיוכו המאיר של הרבי בצהרי ראש השנה תש"מ • אילנה דחיי

עד לשמים. בחוץ התחוללו קרבות עזים בין מחנות אבירים עטויי שריון ובתוך המערה תחושת סכנה גדולה. לפתע מתגלגל בקבוק ירוק במהירות במורד ההר, עד כי נעצר לידה. בתוך הבקבוק הסגור נח לו פתק, כמו בסיפורים על אסירים שהוגלו לאי בודד או על יורדי ים שאיבדו את דרכם. כשביקשה להוציא את הפתק מהבקבוק ולקרוא את תוכנו, הקיצה משנתה.

הפתק שקיבלה עתה מן היהודי המזוקן, התחבר אצלה משום מה אל הפתק מהבקבוק בחלום.

תחושות אשם

אילנה נולדה בשנת תש"ט וגדלה בבית עשיר ושוחר תרבות, בשכונת תל בנימין ברמת גן. אביה, משה פלוטקין, היה תעשיין מצליח וממקימי חברת 'זיטה'. אמה, נדיבה פלוטקין, הייתה עקרת בית רחבת אופקים, חובבת שפות וספרות.

משפחתה מצד אמה נמנתה עם בוני הארץ ועם הנהגת המדינה. סבה, יעקב קליבנוב, היה חבר בכנסת הראשונה והשנייה. חותנו, י.ל. (יצחק לייב) גולדברג היה סוחר גדול, יליד ליטא, שאת עיקר הונו עשה מזיכיון בלעדי על אספקת אספירין לצבא הצאר הרוסי. רגע לפני פרוץ המהפכה הקומוניסטית עוד הספיק לצאת בשלום מרוסיה ביחד עם כספו הרב. הוא עלה ארצה והיה לאחד מנדבניה הגדולים של התנועה הציונית. גולדברג קנה בכספו שטחי ענק שעליהם הוקמו לאחר מכן יישובים ומוסדות לאומיים דוגמת האוניברסיטה על הר הצופים בירושלים. גם שכונת תל בנימין הנ"ל נבנתה על אדמה שקנה והיא נושאת את שם בן זקוניו, בנימין זאב, שנפל באחד הקרבות עם הערבים במהלך מאורעות תרפ"ט.

אילנה עצמה הייתה תלמידה מצטיינת בבית הספר היסודי ולאחר מכן בתיכון הממלכתי 'אוהל שם' ברמת גן. במקביל היא הדריכה בתנועת הצופים והייתה כל מה שהורה ישראלי מהשורה יכול לצפות מבתו. אחרי שירות בחיל החינוך, למדה פסיכולוגיה וסוציולוגיה באוניברסיטה העברית, שם השלימה תואר ראשון ותואר שני בפסיכולוגיה קלינית.

בתקופת התמחותה (פוסט אפי) גויסה אילנה לטפל בחיילים הלומי קרב בעקבות מלחמת יום הכיפורים.

"שם לראשונה פגשתי בני-אדם צעירים, בגילי ואף צעירים ממני, שאיבדו את חדות החיים הטבעית ושקעו במשבר קיומי", היא משחזרת. "חיילים שחבריהם הטובים מתו איתם בטנק או לציידם בשוחות. הם היו מלאי נקיפות מצפון ותחושת אשם על עצם הישרדותם. רצונם לחיות חדל להיות אצלם מובן מאליו והם חיפשו סיבות של ממש להמשך חייהם. שאלותיהם הקיומיות הדביקו גם אותי. יותר ויותר מצאתי עצמי מהרהרת במהות החיים ובערכם האמיתי".

אולי בנכר יימצאו התשובות. ד"ר אילנה ישראל עם בתה הבכורה חווה על הידיים, בטקס קבלת הדוקטורט

כשירדה מהרכבת החזיקה היטב בפתק לבל יעוף ברוח הנושבת. מחשבותיה נשאוה כבמנהרת זמן אל חלום מסעיר ובלתי נשכח שחלמה בטיול הארוך שעשתה באירופה, בין לימודי התואר הראשון והשני

שהתרוצצו במוחה, גרמו לה לנעוץ באיש מבטים שעוררו את תשומת ליבו. לפתע חיך אליה האיש במתיקות. "את יהודייה?", שאל. "כן", ענתה לו, מופתעת מעצם הפנייה אליה ומן הנעימות בקולו, "אבל גם ישראלית!".

האיש נראה כמהרהר בתשובתה והיא הרגישה שאסור לה להחמיץ את ההזדמנות. פתאום מצאה את עצמה מרצה באוזניו על השאלות הרבות שיש לה ועל "כמה חבל שהמצב אינו מאפשר לבני-אדם שונים להיפגש ולהחליף דעות זה עם זה". האיש הקשיב ושתק.

רגע לפני שירדה בתחנה הסמוכה לאוניברסיטה, הוציא מכיסו פיסת נייר ועליה שמו, כתובתו ומספר הטלפון בביתו. "בעוד כמה ימים אנחנו מארגנים בביתנו מסיבת חנוכה", אמר לה. "את מוזמנת להצטרף". היא הושיטה יד מהססת ונטלה את הפתק הקטן. לא כרטיס ביקור רשמי, לא עלון מודפס - פתק בכתב יד.

כשירדה מהרכבת החזיקה היטב בפתק לבל יעוף ברוח הנושבת. מחשבותיה נשאוה כבמנהרת זמן אל חלום מסעיר ובלתי נשכח שחלמה בטיול הארוך שעשתה באירופה, בין לימודי התואר הראשון והשני.

בחלומה הסתתרה במערה, למרגלות הר שקוף שהתנשא

אשריי שזכיתי לכך. עם תלמידותיה במכללה

פרשה לרגליה של הסטודנטית הישראלית המצטיינת, שטיח אדום בדמות מלגת לימודים מלאה בתוספת מלגת קיום וכל שאר התנאים המועדפים השמורים לפרחי אקדמיה מבטיחים במיוחד.

בספריית האוניברסיטה ובחדרי ההרצאות פגשה להפתעתה לא מעט אנשי כמורה שכחלק ממסלול הקידום שלהם באו לאוניברסיטה על מנת ללמוד יעוץ. תוך כדי היכרות ושיחות איתם למדה אילנה כי העיסוק בתחושות אָשם מפותח מאוד בנצרות. ערב אחד ניהלה שיחה עמוקה עם אחד הכמרים, שלפתע אמר לה: "אין מה לעשות... יש לך נשמה של יהודים ונגור עליכם להתגלגל בעולם ולהיות שונים".

אלא שדווקא האמירה המתנשאת הזאת, שנועדה לרמוז לאילנה על נחיתותה המובנית, עוררה בה תחושה הפוכה בדיוק. "ברגע של הארה פתאומית קלטתי שמה שבעיני הכומר נחשב קללה, זאת בעצם ברכה!", היא אומרת ומחייכת מאוזן לאוזן. "הבנתי שנולדתי יהודייה ובתור שכזו אני אכן שונה ונבדלת מכל השאר!".

גם עצם השהות בחו"ל חידדה בליבה את תחושת הזהות היהודית. "במסגרת תהייתיי הרבות, שאלתי את עצמי לא פעם, מה יקרה אם יום אחד אכיר מישהו נחמד בן גילי שאיננו מבני עמי. האם אתחתן איתו? נזכרתי בסבא-רבה שלי, שאמנם בחרותו השליך מאחורי גבו את החינוך שקיבל מהוריו ואת כל מה שלמד בחיידר ולאחר מכן בשיבתו של רבי יצחק אלחנן ספקטור, ובכל זאת, החלטתו לעלות ארצה נבעה בין השאר מרצונו שצאצאיו לא יתבוללו. נראה לי אפוא אבסורדי, שבעוד הוא עשה את דרכו לארץ כדי שאנשא

מול השאלות האלה חשה אילנה כי הפסיכולוגיה אילמה וחסרת אונים. כאן גם נבעו סדקים ראשונים באמונתה העמוקה מאוד, עד אז, בפסיכולוגיה ובפתרונות שהיא מתיימרת להציע למגוון תחלואי הנפש. עם זה, מחשבות על כך שאולי דווקא ביהדות ימצאו התשובות על שאלותיה, עדיין לא עלו על דעתה.

"גדלתי בבית חילוני מובהק, דור שני לנתק מחיי תורה ומצוות, בית בו לא קידשו אפילו את יום הכיפורים", היא מטעימה. "בסביבתי הקרובה כמעט לא פגשתי, כולל ברמה הפיזית, באנשים דתיים או חרדיים. ובמעט הפעמים שכן נתקלתי בהם, הבטתי עליהם בצורה מאוד סטריאוטיפית. לא חשבתי, לדוגמה, שיכול להיות אדם דתי, בוודאי לא חרדי, שהוא גם... חכם".

בנקודה המסויימת הזאת החלה דעתה להשתנות כבר במהלך לימודיה לתואר ראשון, אז הכירה סטודנט שומר מצוות שבמקרה גם היה איש מבריק. אך גם זה לא גרם לה להתעניין ברצינות במה שיש לתורת ישראל להציע לה כיהודייה.

שונה לנצח

אילנה חשה כי בעוד היא מנסה לסייע לאחרים במציאת תשובות שיעניקו טעם ומשמעות לחייהם, לה עצמה אין תשובות על אותן השאלות. סוגיית האָשם החלה לטרוד את מנוחתה. שאלת המצפון ומקורו הפרה את שלוות רוחה. הנסיעה לבוסטון, להשלמת הדוקטורט, הייתה אפוא מבחינתה גם סוג של ציפייה לחלון חדש שיפתח לה. מי יודע, אולי דווקא שם, בנכר, ימצאו התשובות. הנהלת בייני

"ברגע של הארה פתאומית קלטתי שמה שבעיני הכומר נחשב קללה, זאת בעצם ברכה!", היא אומרת ומחייכת מאוזן לאוזן. "הבנתי שנולדתי יהודייה ובתור שכזו אני אכן שונה ונבדלת מכל השאר!"

הבנות שלנו נסיכות והן אפילו לא מודעות לכך

לאחר עלייתה חזרתה ארצה עם משפחתה, עבדה ד"ר אילנה ישראל תקופה בסמינר חרדי בתל אביב, שם גם נתקלה בגישה ש"אני את נפשי הצלתי".

"אני זוכרת כיצד פעם אחת אמרתי לאחד מאנשי החינוך באותו סמינר, כמה חבל שיהודים חרדיים שבעבר התגוררו בתל אביב עזבו אותה וחדלו להשפיע על צביונה. תגובתו הייתה, 'אותי לא מעניין הצביון של תל אביב. אותי מעניינים אך ורק הילדים שלנו. כל השאר זה לא העסק שלי!'"

אחר כך, כשהגיעה לבית רבקה ונחשפה להוויה החינוכית החב"דית, נוכחה בהבדל התהומי בין שתי תפיסות העולם.

"אני פוגשת את הבנות כאן, מעבירה להן מניסיוני העשיר ומידיעותיי, אך גם לומדת מהן רבות. האנרגיה הטובה שלהן, קבלת העול הטבעית המאפיינת אותן, תחושת הביטול לרבי וההתמסרות לקיום הוראותיו הקדושות, כמו גם הנכונות לפעול ולהפעיל בכל הלהט ולהשפיע על הסביבה - כל אלה הם דברים מדהימים שמצליחים להדביק גם אותי."

"בכלל, הבנות שלנו הן סוג של נסיכות. אני רואה זאת עליהן בהתנהגותן ואפילו במראן ובתנועותיהן. הן של בנות מלך נסוך עליהן ומה שמעניין הוא שהן עצמן כלל לא מודעות לכך. אני חושבת שזה הופך את הדבר לעוד יותר יפה ומיוחד."

"ברוך ה', כעשרים ושבע שנים אני חלק מבית רבקה ואני חשה שזכות גדולה מאוד נפלה בחלקי. לאור התבטאויותיו של הרבי, בהרבה מאוד מאיגרותיו, בזכות העבודה ב'כרם חב"ד', אני יודעת שזה מקור ברכה לי ולמשפחתי. הדרכותיו וברכותיו הקדושות של הרבי מלוות אותי בכל צעד בחיי. אשריי שזכיתי לכך!'"

"נמשכתי אל היהדות שהוא ייצג. כשהוא הזכיר את ה'אויבערשטער' (הקב"ה), הוא עשה זאת באותה פשטות והחלטיות כפי שדיבר על השולחן או הכיסא הנראים לעין והניתנים למישוש"

ליהודי, אני עשיתי את הדרך ההפוכה לחו"ל כדי, חלילה, להינשא לגוי!"

פתאום היא גם הבינה דבר חשוב נוסף. "הבנתי שבחו"ל, אולי בעיקר שם, אם רוצים לשמור על הזהות היהודית, מוכרחים להיות מחוברים ברמה הפרקטית לקהילה מסוימת. לבוא לתפילות, להשתתף במסיבות וכו'. תחילה ביקרתי בטמפל רפורמי, אבל תכף ומייד נטשתי, כי מראה הראב"י הלבוש גלימה שחורה על במה, חיקוי עלוב של כומר בכנסייה, הבחיל אותי. בית כנסת אורתודוקסי עדיין לא פגשתי וייתכן אף שבתוך-תוכי נרתעתי מפניו. וממש בשלב הזה ריחם עליי הקב"ה ושלח לי אל תוך קרון הרכבת את החב"דניק עם המבט החם ועם הפתק בכתב היד."

החב"דניק הזה היה הרב לייבל שיינר, מלמד בישיבת חב"ד בבוסטון, מסור בכל נפשו ומאודו לרבי ול'מבצעים' הקדושים (בב' באדר הנוכחי מלאה שנה לפטירתו).

בעקבות המפגש וההזמנה, מצאה עצמה הסטודנטית הצעירה והמסוקרנת עושה את דרכה ביחד עם כמה מכרים יהודים מהאוניברסיטה, אל מסיבת הדלקת נר ראשון של חנוכה בבית משפחת שיינר.

"במסיבה עצמה הדליקו נרות ולראשונה בחיי שמעתי את הניגון החב"די למילים 'הנרות הללו', שמעתי ואהבתי. הרב שיינר השמיע דבר תורה ואכלנו לביבות. למען האמת, לא עפו שם ניצוצות ולא חוויתי כל ריגוש מיוחד. אבל הייתה שם פשטות חמימה שדיברה אל ליבי. הרב שיינר ומשפחתו ייצגו בעיניי יהדות כנה ותמימה. הרגשתי ש'חזרתי הביתה!'"

לרחף מרוב אושר

בשלב הבא הצטרפה אילנה לשיעורים בתניא מפי הרב שיינר.

"השיעור נלמד ללא העמקה מיוחדת ובלי לפרש את המושגים הקבליים המופיעים בספר. הרב שיינר נצמד למילים ולפירושים הפשוט. אבל הקדושה שעברה משורות התניא, בזכות האמת וההתמימות של מוסר השיעור, הייתה מוטיטה. הרב שיינר לא עשה מעצמו כלום. 'ביטול' אמיתי בכל מהותו. שאלות רבות שנשאל בשיעור, נותרו ללא מענה. 'אני צריך לשאול ולברר', היה אומר ללא שמץ של מבוכה.

"למרות זאת ואולי דווקא בשל כך נמשכתי אל היהדות שהוא ייצג. כשהוא הזכיר את ה'אויבערשטער' (הקב"ה), הוא אמר זאת באותה פשטות והחלטיות כפי שדיבר על השולחן או הכיסא הנראים לעין והניתנים למישוש.

"אך מעל הכול, כמובן, עמדו התכנים המופלאים של ספר התניא עצמו. מצאתי את התמונה השלמה ביותר של הנפש, שכללה את כל מה שהכרתי מלימודי הפסיכולוגיה והרבה מעבר לכך. ממש ריחפתי מרוב אושר. מצאתי שם תשובות לשאלותיי. במיוחד התרגשתי כשלמדנו על ההבדל החד שאדמו"ר הזקן עושה בין עצבות, אותה הוא שולל מכל וכול, לבין מורדות. הדברים נגעו בלב סוגיית האשם שהטרידה אותי כל כך."

התקדמותה אל חיי תורה ומצוות הייתה מדורגת.

יש כזה דבר 'אדם קדוש'. ד"ר ישראל ובתה במעמד קבלת 'שליחות מצווה' מהרבי, סיוון תשמ"ח

כשהגיעה לבית הוריה ברמת גן כבר הודיעה להם חגיגת כי היא אוכלת "רק כשר".

איך קיבלו זאת ההורים?

"לאימא שלי כלל לא הייתה עם זה בעיה, מפני שהגישה שלה הייתה שיש לאפשר לכל אדם לבחור בעצמו את דרך חייו ובלבד שהוא לא יזיק לסביבתו. גם אבא שלי קיבל זאת בצורה טובה, משום שהוא היה שמרן בטבעו, ובאותן שנים רבים מהצעירים נמשכו למרדנות חברתית בוטה שהתבטאה בדרכים שונות ומשונות. אז הוא שמח שהבת שלו פונה לכיוון הדתי ולא לבעיטה במוסכמות ובנורמות מקובלות".

אילנה החלה לקרוא בשעות הפנאי שלה 'קיצור שולחן ערוך'. היא עברה עליו מתחילה ועד סוף והופתעה לגלות עד כמה היהדות נוגעת בכל תחומי החיים. באופן מיוחד התרגשה כשלמדה את ההלכות העוסקות בעניינים שבין אדם לחברו. "נושאים כגון איסור אונאה, הלכות פנים, איסור נקימה ונטירה... נדהמתי לגלות כל כך הרבה יחסי אנוש ופסיכולוגיה בתורה!".

אגב, בהקשר הזה מצרה הגב' ישראל על העיסוק המועט מדי, לטעמה, במוסדות החינוך החרדיים, בעניינים שבין אדם לחברו. "משום מה מעדיפים להתמקד כמעט אך ורק בנושאים החמורים שבין אדם למקום, דוגמת הלכות שבת וכשרות, ומחמיצים קצת את העניינים שבין אדם לחברו", היא אומרת.

כשחזרה לבוסטון כבר הייתה בשלה לשינויים נוספים. והיא אכן אימצה בהדרגה עוד ועוד מצוות מעשיות.

נקודה מרכזית אחת בהשקפת עולמו של הרב שיינר עדיין הציקה לה. "התקשיתי להשלים עם העובדה שלא היה צעד חשוב בחייו שהוא עשה בלי לשאול קודם לכן את הרבי. לא הבנתי את ההתבטלות הזאת. האם לך עצמך אין דעה עצמאית?! הייתי מקשה. הסבריו של הרב שיינר לפיהם מבחינה פיזית הרבי חי בינינו ונראה כאחד מאיתנו אך בנשמתו הוא גבוה מעל כולנו וקדוש מאיתנו, נשמעו לי מוגזמים".

בשלב מסויים היא חשה כי אין לה מנוס אלא לנסוע בעצמה ל-770 ולראות מקרוב את הרבי שהרב שיינר כל כך מעריץ ובטל אליו. "האמת היא שיצאתי לשם דיי מתוך מגמה מתריסה. רציתי לחזור לבוסטון ולשבור לרב שיינר את 'האמונה העיוורת' שלו ברבי".

אך כצפוי, מה שקרה בפועל היה ההפך הגמור מכך.

"בהתחלה, כשהייתי יושבת בשולחן השבת אצל הרב שיינר ורואה אותו עם אשתו ושבעת ילדיהם, שרים שירים נפלאים ומדברים דברי תורה וחסידות, הייתי אומרת בליבי, 'זה נפלא, זה מקסים, אבל זה סגנון חיים עתיק ומיושן שאיננו מתאים לי'".

אבל בתוכה פנימה הנשמה כבר החלה להידלק ולהניע תהליך שגבר על החלטותיה המודעות. "המאור שבה מחזירו למוטב", מצטטת הגב' ישראל.

שבת אחת היא החליטה לנסות לשמור. "משמעות ההחלטה הייתה שלאורך כל השבת לא אוכל לעבוד על התזה בדוקטורט, דבר שהקדשתי לו כמעט כל רגע פנוי שעמד לרשותי. אגב, מעניין אולי לציין שגם התזה עסקה בסוגיית 'אשמה ואחריות'. היא בחנה תחושות ומחשבות של חולי לב, שרבים מהם מנסים להבין מדוע זה קרה דווקא להם ועד כמה הם עצמם אשמים במחלתם.

"לפני אותה השבת חשבתי שיהיה זה קשה מנשוא, לשבות ממלאכה יממה שלמה. בפועל, חוויתי תחושה מופלאה של שחרור. לראשונה בחיי הרגשתי חופש אמיתי. פתאום לא ייסרתי עצמי על כל רגע שאיני מנצלת לכתובת התזה. זה פשוט היה 'אסור' וזהו! אנשים ברחוב אינם מבינים כמה חופש אפשר להשיג על ידי... הטלת מגבלות". זאת כאמור הייתה השבת הראשונה ששמרה, ראשונה אך בהחלט לא אחרונה.

"רק כשר"

בקיץ היה עליה לקפוץ לכמה שבועות לארץ. כשנכנסה לסוכנות נסיעות בבוסטון, פגשה סוכן יהודי, שומר מצוות. "להזמין לך אוכל כשר?", שאל אותה הלה כבדרך אגב. והיא, כמעט בלי להתכוון, ענתה לו בחיוב. השאלה שנשאלה על ידי אדם זר כמו הבהירה לה כי היא כבר בשלה לקבל על עצמה אחריות נוספת.

לא נזקק לתארים. הר' ד"ר חיים (הנרי) ישראל מובל לחופה ע"י הרב שיינר (שני מימין) ואבי הכלה (משמאל)

'ביטול' אמיתי בכל מהותו. הרב לייבל שיינר ע"ה משמש סנדק לבנם הגדול של הגב' אילנה והר' חיים (הנרי) ישראל

הוריד אבן מהלב

ימים אחדים לפני ראש השנה תש"מ הגיעה אילנה לחצר הרבי ונטמעה בקהל הרב. מנקודת התצפית שלה, בעיקר בעזרת הנשים, עקבה אחרי הרבי והנהגותיו.

"אהבתי את הניגונים ואת האווירה הכללית בבית המדרש", היא נזכרת, "אבל במיוחד התרשמתי מהרבי בעצמו. הקהל כולו סער וגעש באווירת ה'תשרי' ואילו הרבי נראה כמי שאינו מושפע מהנעשה סביבו. כל הליכותיו ותנועותיו הקרינו אמת פנימית ויציבה".

לאילנה היה ברור כי אין אפשרות שהיא תתקבל ל'יחידות' עם הרבי. אולם בינה לבין עצמה תהתה אם בכל זאת קיימת אפשרות שתזכה להתייחסות אישית כלשהי מצד הרבי.

בצהרי ראש השנה, לאחר התפילה, עמדה אילנה בין הממתנים לצאת הרבי מחדרו אל בניין הספרייה הסמוך, לסעודת חג עם רעייתו הרבנית. את אשר אירע בהמשך, אילנה לא תשכח.

"הרבי יצא מהדלת הראשית של 770 ופסע בצעדים מדודים, שקוע בשרעפיו", היא משחזרת. "כשחלף על פנינו וכבר ראייתו מהגב, חשתי החמצה כואבת וכמו ככי פנימי תקף אותי. לפתע החזיר הרבי את פניו הקדושות לאחור וחיך אליי חיוך מאיר ואמיתי, תוך שהוא מאחל לי 'גוט יום טוב!'. זה היה רגע עוצמתי ביותר, ששילב אושר עצום ופחד גדול. ברגעים שלאחר מכן הרגשתי כאילו הרבי הוריד אבן כבדה מאוד שישבה על ליבי והשליך אותה אל מי הים. אלה היו רגעים של תיקון פנימי גדול. ופתאום גם הבנתי את הרב שיינר. הבנתי - או יותר נכון הרגשתי - שיש כזה דבר 'אדם קדוש'. צדיק מורם מעם שנכון לפנות אליו כשנזקקים לעצה ולהכוונה".

הזהות החב"דית המובהקת שלה התגבשה, לדבריה, רק בהמשך. אבל זרעים ראשונים שלה כבר נקלטו בנפשה. כך או כך, לבוסטון היא חזרה אחרת לגמרי מכפי שיצאה ממנה.

בבית משפחת שיינר הכירה אילנה דמות נוספת שעתידה במהרה להפוך מרכזית מאוד בחייה - חיים (הנרי) ישראל. חיים, יליד ארה"ב, שימש באותה עת מהנדס בכיר בחברת 'רייטאון' האמריקנית, חברה העוסקת בפיתוחים צבאיים.

את דרכו ב'רייטאון' החל כטכנאי פשוט, נטול כל תואר והסמכה. בעזרת כישורונותיו יוצאי הדופן, סקרנותו העצומה ויכולת התפיסה המדהימה שלו, הצליח לרכוש

ידע מדעי רב בתחומים שונים. בשלב מסויים הוזמן כמדען אורח להיות חלק מצוות מחקר ניסויי באוניברסיטת אס' אייטי' היוקרתית, אף היא בבוסטון. רק אז השלים את לימודי התואר שלו בהנדסה. הסיבה לכך, אגב, הייתה מקורית במיוחד - לא מפני שבאמת נזקק לתארים כלשהם, אלא משום שרבים מעמיתיו היו משוכנעים בטעות כי בן שיחם, המדען הבכיר, הוא דוקטור לפחות...

המנהלת ניגשה פעמיים

היכרותם של אילנה וחיים הובילה לחתונה, בברכת הרבי כמובן. הרב שיינר, להפתעתו הרבה, קיבל אף תשובה מהרבי להשתתף בחתונה בישראל, והוא ורעייתו ליוו את בני הזוג לחופה שנערכה בחצר הורי הכלה. אחרי החתונה חזרו חיים ואילנה ישראל לבוסטון וכעבור כמה שנים, לאחר שכבר נולדו להם בת ובן, הנחה אותם הרבי לעלות ארצה.

"הדבר אירע כשנה לפני שהתקבלה ההחלטה על גניזת 'פרויקט הלבאי' שתוכנן כמטוס הקרב העתידי של ישראל", מספרת אילנה. "התעשייה האווירית שחיפשה מוחות בחו"ל איתרה את בעלי והזמינה אותו להצטרף לפרויקט. למען האמת, אני השתוקקתי תמיד לחזור לארץ, אבל חיים לא היה בנוי למנטליות הישראלית. עתה, אחרי שהתעשייה האווירית פנתה אליו והציעה לו עבודה בתנאי העסקה מפליגים, הסכים לשקול זאת בחיוב".

עם עלייתה לארץ, קבעה משפחת ישראל את מושבה בבני-ברק, בה גם נולדו להם שלושה ילדים נוספים. הגב' ישראל עבדה במספר סמינרים חרדיים, בין השאר בתל אביב ובקריית צאנו בנתניה. ההיכרות עם מערכות החינוך החרדיות השונות חידדו אצלה את הבחירה בחב"ד כדרך חיים, והעמיקו את התקשרותה הנפשית לרבי.

יום אחד (בשנת תשמ"ח) הוזמנה אילנה להרצות לפני תלמידות הסמינר בכפר חב"ד. רגע לפני תחילת ההרצאה ניגשה אליה המנהלת החינוכית באותם ימים, הגב' שרה גרינברג, וביקשה ממנה לדבר אל התלמידות בזהירות ובעדינות המתחייבות. "היא הרי לא הכירה אותי וכל מה שידעה עליי היה שאני פסיכולוגית חוזרת תשובה", אומרת אילנה בחיוך גדול.

בסיום ההרצאה, ניגשה אליה הגב' גרינברג שוב. הפעם, כדי להודות לה בחום על ההרצאה הכובשת וכדי להציע לה עבודה קבועה בסמינר. מאז היא כאן וכל השאר - היסטוריה. ■